

НС/Индекс/н. 007-5019
Београд, 20.06.2013

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

17. 04. 2013

ПРИМЉЕНО

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 3/12
Дана 13.03.2013. године
Б Е О Г Р А Д
ул. Немањина бр.9

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Синише Важића, председника већа, судија Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, др Миодрага Мајића и Омера Хацимеровића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном поступку **окривљеног Чеда Будисављевића и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета, бранилаца окривљеног Милана Богуновића, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова и браниоца окривљеног Богдана Груичића, адвоката Милана Елека, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.бр.17/11 од 16.03.2012. године, у седници већа одржаној дана **13. марта 2013. године**, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, окривљеног Мирка Малиновића и његовог браниоца, адвоката Ђорђа Дозета, окривљеног Милана Богуновића и његових бранилаца, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова, окривљеног Богдана Груичића и његовог браниоца, адвоката Милана Елека, а у одсуству уредно обавештеног окривљеног Чеда Будисављевића, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалби Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Богдана Груичића, адвоката Милана Елека, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.бр.17/11 од 16.03.2012. године, **само у погледу одлуке о кривичној санкцији**, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, **окривљеног Чеда Будисављевића и окривљеног Богдана Груичића**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ, **ОСУЂУЈЕ и то:**

окривљеног Чеда Будисављевића на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио.бр.2-91 од 26.11.1991. године, који му се рачуна од 15.11.1991. године, када је лишен слободе, до 25.12.1991. године и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године, који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, па до 16.03.2012. године, када му је притвор укинут, а

окривљеног Богдана Груичића на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио.бр.2-91 од 26.11.1991. године, који му се рачуна од 15.11.1991. године, када је лишен слободе, до 15.05.1992. године, и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године, који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, па до 16.03.2012. године, када му је притвор укинут,

док се жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Богдана Груичића, адвоката Милана Елека, у преосталом делу, као и жалбе браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета и бранилаца окривљеног Милан Богуновића, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова, **ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.бр.17/11 од 16.03.2012. године, окривљени Чедо Будисављевић, окривљени Мирко Малиновић, окривљени Милан Богуновић и окривљени Богдан Груичић оглашени су кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па су окривљени Чедо Будисављевић и Мирко Малиновић осуђени на казне затвора у трајању од по 12 (дванаест) година, а окривљени Милан Богуновић и Богдан Груичић на казне затвора у трајању од по 10 (десет) година. На основу члана 264 став 4 ЗКП-а, окривљени су ослобођени дужности накнаде трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда, док су оштећени, на основу члана 258 став 4 ЗКП-а упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 у вези члана 437 тачка 4 ЗКП-а, са предлогом да другостепени суд, по одржаној седници већа, о којој би био обавештен и тужилац, усвоји жалбу тужиоца и првостепену пресуду преиначи сходно члану 459 став 1 у вези члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП-а, тако што ће окривљеном Чеду Будисављевићу изрећи затворску казну у висини посебног законског максимума запрећене казне за ово кривично дело, окривљеном Мирку Малиновићу општи законски максимум запрећене казне, окривљеном Богдану Гручићу затворску казну ближе општег законског максимума запрећене казне, а окривљеном Милану Богуновићу нижу затворску казну од предложене за окривљеног Богдана Гручића, а вишу од претходно изречене од стране првостепеног суда;

-бранилац окривљеног Чеда Будисављевића, адвокат Милан Лукић, због одлуке о казни, на основу члана 437 став 4 ЗКП-а, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу и окривљеном Чеду Будисављевићу изрекне казну затвора у краћем временском трајању. Бранилац је у жалби замолио суд да заједно са окривљеним Чедом Будисављевићем буде обавештен о седници већа када се буде одлучивало о жалби;

-бранилац окривљеног Мирка Малиновића, адвокат Ђорђе Дозет, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже и одржи јавну седницу већа, о којој ће обавестити браниоца и окривљеног Мирка Малиновића, а ожалбену пресуду преиначи и окривљеног Мирка Малиновића ослободи од оптужбе због недостатка доказа или му за утврђено кривично дело изрекне казну затвора у трајању испод 10 (десет) година, што би у датим објективним и субјективним околностима била "мера" довољна за постизање опште и појединачне сврхе кажњавања;

-браниоци окривљеног Милана Богуновића, адвокати Горан Ђорђевић и Страхиња Давидов, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 439 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, након одржане јавне расправе, на коју је потребно позвати окривљеног Милана Богуновића и његове браниоце, усвоји жалбу, укине побијану пресуду и исту преиначи тако што ће донети пресуду којом ће окривљеног Милана Богуновића ослободити кривице;

-бранилац окривљеног Богдана Гручића, адвокат Милан Елек, због битне повреде одредаба ЗКП-а, повреде одредаба кривичног закона, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу и пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.бр.17/11 од 16.03.2012. године укине и преиначи тако да се окривљени Богдан Гручић ослобађа од оптужбе јер нема доказа да је учинио дело које му се ставља на терет. Бранилац је у жалби

захтевао да, у складу са чланом 447 ЗКП-а, заједно са окривљеним Богданом Гручићем буде обавештен о седници жалбеног већа.

Тужилац за ратне злочине је, поднеском Ктрз.бр.6/13 од 14.06.2012. године, предложио да се жалба браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, жалба браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета, жалба бранилаца окривљеног Милана Богуновића, адвоката Страхиње Давидова и адвоката Горана Ђорђевића и жалба браниоца окривљеног Богдана Гручића, адвоката Милана Елека, изјављене против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.бр.17/11 од 16.03.2012. године, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбама члана 448 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, окривљеног Мирка Малиновића и његовог браниоца, адвоката Ђорђа Дозета, окривљеног Милана Богуновића и његових бранилаца, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова, окривљеног Богдана Гручића и његовог браниоца, адвоката Милана Елека, а у одсуству уредно обавештеног окривљеног Чеда Будисављевића, на којој је размотрлио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, као и објашњења навода жалби које су дали браниоци окривљених, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП-а, и по службеној дужности, сходно одредби члана 451 став 2 ЗКП-а, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбама браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета, бранилаца окривљеног Милана Богуновића, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова и браниоца окривљеног Богдана Гручића, адвоката Милана Елека, првостепена пресуда побија се због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП-а, тако што се истиче да је пресуда неразумљива и противречна разлозима пресуде, да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, док су разлози који су дати контрадикторни изведеним доказима и садржини записника са главног претреса.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, супротно напред наведеним жалбеним наводима, налази да изрека пресуде није противречна, нити сама себи, нити разлозима пресуде, а првостепени суд је о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, нити нејасноће, док је првостепени суд у побијаној пресуди, којом је окривљене огласио кривим, дао детаљне разлоге, које у свему као правилне прихвата и веће овога суда.

Браниоци окривљеног Милана Богуновића у својој жалби истичу да у побијаној пресуди није утврђена веза између злочина и оружаног сукоба, наводећи да суд није утврдио разлоге убиства, а што је од суштинског значаја за утврђивање постојања дела ратни злочин.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, напред наведени жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића су неосновани, с обзиром да је првостепени суд правилно утврдио постојање оружаног сукоба, правилно исти доводећи у везу са кривичним делом кроз статус како окривљених као извршилаца кривичног дела, тако и оштећених лица, за које своје закључивање је дао конкретне, јасне и аргументоване разлоге.

Наиме, правилно је првостепени суд из исказа окривљеног Чеда Будисављевића, исказа сведока Милана Мирића, Радомира Наранџића, Ђорђа Момчиловића, Драгана Мишчевића и Марка Драгичевића утврдио да се критични догађај одиграо у време оружаних сукоба на подручју Републике Хрватске и тадашње САО Крајине, и да је на подручју Општине Теслинград (Лички Осик) у време критичног догађаја био у току оружани сукоб.

Околност постојања оружаног сукоба као једног од елемената кривичног дела, и по налажењу овога суда, произлази и из материјалних доказа и то дописа ВБА број [REDACTED] од [REDACTED] године, а како је наведени доказ прибављен на законит начин од надлежних органа, правилно је првостепени суд на главном претресу 12.03.2012. године, извршио увид у исти и на овом доказу између претресу 12.03.2012. године, извршио увид у исти и на овом доказу између осталог засновао утврђено чињенично стање, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића, да се у конкретном случају ради о незаконитом доказу, због чега је пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, показују као неосновани.

Да су окривљени Чедо Будисављевић и окривљени Богдан Груичић били припадници МУП САО Крајине, а окривљени Милан Богуновић, окривљени Мирко Малиновић и окривљени Горан Новаковић, према коме је поступак раздвојен, били припадници ТО Теслинград, правилно је првостепени суд утврдио из одбрана окривљених Чеда Будисављевића, Мирка Малиновића, Милана Богуновића и Богдана Груичића, у делу у коме је суд исте прихватио, док је из одбране окривљеног Чеда Будисављевића и окривљеног Богдана Груичића, као и исказа сведока Ђорђа Момчиловића утврђено да су сви окривљени у критичном периоду били униформисани и наоружани аутоматским пушкама, бомбама и пиштолима, чије исказе је првостепени суд у наведеном делу прихватио као истините и логичне.

Неосновано се жалбом бранилаца окривљеног Милана Богуновића истиче да је погрешан закључак првостепеног суда да су чланови породице [REDACTED] били цивили у смислу члана 50 у вези члана 43 Првог допунског

Протокола женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба и да је погрешно позивање суда на члан 4 Другог допунског Протокола уз женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународног оружаног сукоба, наводећи да бар три од пет чланова породице █████ нису били цивили, већ су били укључени у систем одбране локалних наоружаних снага, у ком смислу нема места ни примени члана 13 Допунског протокола уз женевске конвенције о заштити жртава не међународних оружаних сукоба од 12.08.1949. године.

Наиме, правилно је првостепени, разматрајући статус оштећених █████, █████, █████, █████, █████, █████, несумњиво утврдио да су исти били цивили, а такође је правилно утврђено да оштећена █████ је █████ критичном приликом није учествовала у непријатељствима.

Правилно је, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног Чеда Будисављевића у делу у коме је исти твrdio да су █████, █████, █████ и █████ били борци, да нису били цивили, да су имали ратни војни распоред, командира чете, да су били задужени војним наоружањем, а и да је споран статус █████, █████ и █████, правилно налазећи да је оваква његова одбрана срачуната на умањење кривичне одговорности. Наиме, и по налажењу већа овога суда, оваква одбрана окривљеног Чеда Будисављевића демантована је исказима сведока Милана Мирића и Ђорђа Момчиловића, чије исказе је првостепени суд правилно прихватио као јасне, категоричне и логичне, будући да је сведок █████, који је у критично време био командант територијалне одбране Теслинграда био изричит да је оштећени █████ код њега био евидентиран као цивил, и у том смислу објаснио да оштећени није жеleo да се бори ни на једној страни, да ни његови синови нису хтели да иду на положаје, док је сведок Ђорђе Момчиловић био категоричан да █████ нису долазили по распоред страже у станицу милиције, већ су само чували своје имање.

Стога се, и по ставу овога суда, ради о лицима која нису учествовала у непријатељствима, дакле о категорији цивилних лица, која су уживала заштиту коју гарантује Четврта женевска конвенција о заштити грађанских права за време рата од 12.08.1949. године и Други допунски протокол, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића показују као неосновани.

Дакле, имајући у виду неспорно утврђену чињеницу да се критични догађај одиграо у време оружаних сукоба, да је постојао унутрашњи срежани сукоб у Републици Хрватској, која је била саставни део тадашње СФРЈ, између јединице ЈНА, Територијалне одбране и МУП САО Крајине, као и добровољаца са једне стране и хрватских оружаних формација, у чијем саставу су биле јединице МУП Хрватске, Збора народне гарде и добровољаца са друге стране,

да су окривљени Чедо Будисављевић и окривљени Богдан Груичић били припадници МУП САО Крајине, а окривљени Милан Богуновић, окривљени Мирко Малиновић и окривљени Горан Новаковић, према коме је поступак раздвојен, припадници ТО Теслинград и деловали као учесници једне од страна у сукобу, а да су оштећени цивилна лица која су за време оружаног сукоба била заштићена Међународним хуманитарним правом и да су убијени на месту и у време како је то описано у изреци пресуде, при чему су оштећени ██████████, ██████████, ██████████ а претходно лишени слободе, затворени у просторијама станице милиције због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, то је, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд правилно закључио да је кривично дело за које се окривљени терете било повезано са непријатељствима која су се догађала у Републици Хрватској, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића, показују као неосновани.

Браниоци окривљеног Мирка Малиновића, окривљеног Милана Богуновића и окривљеног Богдана Груичића, у својим жалбама оспоравају постојање претходног договора за извршење предметног кривичног дела.

Наиме, међу странкама је учињена неспорном чињеница да је окривљени Душан Орловић, против кога је поступак раздвојен, као начелник ресора Државне безбедности МУП САО Крајина, коме се као своме претпостављеном обратио окривљени Чедо Будисављевић, питајући га шта да ради са ухапшеним члановима породице ██████████, као и са ██████████, која је била на слободи, наредио окривљеном Чеди Будисављевићу да их лиши живота, по чијем наређењу је овај окривљени и поступио.

Да је окривљени Чедо Будисављевић, поступајући по примљеном наређењу окривљеног Душана Орловића, против кога је поступак раздвојен, постигао договор са окривљенима Миланом Богуновићем, Богданом Груичићем, Мирком Малиновићем и Гораном Новаковићем, против кога је поступак раздвојен, да лише живота породицу ██████████, са чиме су се они сагласили, правилно је првостепени суд утврдио из доследне одбране окривљеног Чеда Будисављевића, дате у поступку истраге у Сомбору, дана 01.03.2010. године и у поступку истраге и на главном претресу пред Вишним судом у Београду, Одељењем за ратне злочине, коју одбрану је суд прихватио као истиниту, уверљиву и логичну, и у којој је овај окривљени тврдио да је договор постигао управо са лицима са којима је одрастао, интезивно се дружио, био перманентно у контакту, при чему је био изричит да је речено свима, да су сви били упознати, да нико није ишао у риболов или у лов, да су сви били у шареним униформама, да су сви били наоружани са аутоматским пушкама и са пиштољима, као и бомбама. Закључку првостепеног суда да одбрану окривљеног Чеда Будисављевића прихвати у наведеном делу правилно је допринео и утисак који је окривљени Чедо Будисављевић оставио приликом суочења са окривљеним

Миланом Богуновићем и окривљеним Богданом Груичићем, тврдећи да је међу њима постигнут договор у којем је учествовао и окривљени Мирко Малиновић, као и окривљени Горан Новаковић, да се породица [REDACTED] лиши живота којом приликом је исти био категоричан и за суд уверљив. При том је одбрана окривљеног Чеда Будисављевића да је постигнут договор поткрепљена и делом промењене одбране окривљеног Милана Богуновића са главног претреса од 12.03.2012. године, када је овај окривљени био изричит да је постојао договор између окривљеног Чеда Будисављевић, окривљеног Богдана Груичића и њега да се лиши живота оштећени [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] у ком делу је првостепени суд правилно прихватио одбрану окривљеног Милана Богуновића као истиниту и уверљиву.

Да су се окривљени Чедо Будисављевић, Мирко Малиновић, Богдан Груичић, Милан Богуновић и Горан Новаковић дружили и виђали сваког дана правилно је првостепени суд утврдио и из међусобно сагласних исказа сведока Ђорђе Момчиловића и Вуњак Драгана, при чему је сведок Ђорђе Момчиловић био изричит да је окривљени Чедо Будисављевић оформио „клан“, који су између осталих чинили окривљени Чедо Будисављевић, Мирко Малиновић, Милан Богуновић и Горан Новаковић, док је сведок Драган Вуњак навео да је постојала „Чедина група“ коју су између осталих чинили Милан Богуновић и Богдан Груичић.

Стога, имајући у виду прихваћене делове исказа сведока Ђорђа Момчиловића и Вуњак Драгана, да су се окривљени дружили, правилно је првостепени суд закључио да су одбране окривљених Милана Богуновића и Богдана Груичића, у делу у коме исти наводе да су се плашили окриљеног Чеда Будисављевића, неприхватљиве, оцењујући их као срачунате на умањење кривичне одговорности, будући да су исте, и по ставу овога суда, у супротности са изведеним и прихваћеним доказима, а демантоване су и категоричном и уверљивом одбраном окриљеног Чеда Будисављевића.

Да је окривљени Чедо Будисављевић, поступајући по примењеном наређењу окривљеног Душана Орловића, према коме је кривични поступак раздвојен, постигао договор са окривљеним Мирком Малиновићем и окривљеним Миланом Богуновићем, да заједно лише живота оштећену [REDACTED]. Правилно је првостепени суд утврдио из јасне, детаљне и логичне одбране окриљеног Чеда Будисављевића, из које је утврђено да се у просторијама станице милиције са Мирком Малиновићем и Миланом Богуновићем договорио да се лиши живота [REDACTED] и да су у ноћи између 20 и 21 октобра 1991. године наоружани отишли до викендице у којој је боравила оштећена, да је окривљени Чедо Будисављевић ушао у викендицу, а окривљени Мирко Малиновић и Милан Богуновић остали у дворишту испред викендице и чували стражу, па је окривљени Чедо Будисављевић оштећену [REDACTED] лишио живота ватреним оружјем, након чега су Мирко Малиновић и Милан Богуновић ушли у викендицу, а затим су заједно пронашли

петролеј, набацали старе чаршаве и запалили оштећену и викендицу. Одбрана окривљеног Чеда Будисављевића у погледу чињенице да је он пуцао у оштећену [REDACTED] и лишио је живота поткрепљена је делом одбране окривљеног Милана Богуновића, при чему је ова чињеница посредно утврђена и из дела одбране окривљеног Богдана Гручића. Такође, одбрана окривљеног Чеда Будисављевића, да су критичном приликом, док се он налазио у викендици, испред викендице у дворишту били окривљени Милан Богуновић и Мирко Малиновић, поткрепљена је делом одбране окривљеног Милана Богуновића, док су наводи одбране окривљеног Чеда Будисављевића да су окривљени Мирко Малиновић и Милан Богуновић критичном приликом испред викендице у којој се налазила оштећена [REDACTED] чуvalи стражу, посредно потврђени исказом сведока Ђорђа Момчиловића, при чему је закључку првостепеног суда да прихвати одбрану окривљеног Чеда Будисављевића у делу у коме је исти тврдио да су окривљени Мирко Малиновић и Милан Богуновић критичном приликом били наоружани и да су чуvalи стражу, правилно допринело и извођење доказа суочењем окривљеног Чеда Будисављевића са окривљеним Миланом Богуновићем, у коме је окривљени Чедо Будисављевић био категоричан, због чега је, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног Милана Богуновића, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд правилно закључио када није прихватио одбрану окривљеног Милана Богуновића који је тврдио да није чувао стражу, правилно налазећи да је оваква његова одбрана у супротности са напред изведенним доказима и срачуната на избегавање кривичне одговорности, а такође је правилно закључио када није прихватио одбрану овог окривљеног ни у делу у коме је исти тврдио да је мислио да иду да пронађу радио станицу, будући да је окривљени Чедо Будисављевић у свом исказу категорично тврдио и приликом суочења остао при тврдњи да је окривљени Милан Богуновић критичном приликом знао да иду да лише живота [REDACTED], а коју одбрану окривљеног Чеда Будисављевића је првостепени суд правилно прихватио као истиниту и убедљиву, дајући за овакав свој закључак у образложењу побијане пресуде јасне, довољне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвати и овај суд, због чега се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног Милана Богуновића показују као неосновани.

Потом, да је окривљени Чедо Будисављевић, поступајући по примљеном наређењу окривљеног Душана Орловића, против кога је поступак развојен, неутврђеног дана, неколико дана касније, у октобру 1991. године, постигао договор са окривљеним Мирком Малиновићем, окривљеним Миланом Богуновићем и окривљеним Гораном Новаковићем, против кога је поступак развојен, да заједно са окривљеним Богданом Гручићем лише живота ухапшене чланове породице [REDACTED] и то Раде Малиновића, [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] правилно је првостепени суд утврдио из доследне, искрене, детаљне, јасне, недвосмислене и убедљиве одбране окривљеног Чеда Будисављевића, која је у погледу битних чињеница поткрепљена и одбраном окривљеног Милана Богуновића са главног претреса од 12.03.2012. године, а коју је суд прихватио

као убедљиву и јасну, и која у овом делу са одбраном окривљеног Чеда Будисављевића чини логичну целину.

Наиме, правилно је првостепени суд из одбране окривљеног Чеда Будисављевића, која је поткрепљена и делом одбране окривљеног Милана Богуновића и окривљеног Богдана Гручића, које је суд прихватио као међусобно сагласне и истините, утврдио да су окривљени Чедо Будисављевић, окривљени Милан Богуновић, окривљени Мирко Малиновић и окривљени Горан Новаковић, према коме је поступак раздвојен, отишли у стан код окривљеног Богдана Гручића, да је камион марке „ТАМ“ који је био паркиран испред његовог стана довежен до Полицијске станице у Теслинграду и да су сви дошли испред станице милиције, а такође је из одбране окривљеног Чеде Будисављевића првостепени суд правилно утврдио да су у подрум дечијег вртића улазили сви окривљени, дакле окривљени Мирко Малиновић, окривљени Богдан Гручић, окривљени Милан Богуновић и окривљени Горан Новаковић, према коме је поступак раздвојен, да су изводили једно по једно лице, да су им везивали руке, а затим их убацили у задњи део камиона, коју одбрану је првостепени суд прихватио као истиниту и убедљиву.

Стога је правилно првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног Богдана Гручића у делу у коме је исти тврдио да је само извео оштећеног [REDACTED] из подрума до комбија, као и у делу у коме је окривљени Богдан Гручић тврдио да, када је постао свестан намере својих сабораца није више био у ситуацији да предузме било шта како би их од те сулуде намере и одвратио, а да се бојао да било шта предузме јер је сматрао да би у тој ситуацији његов живот био угрожен и да је поступао по наредби окривљеног Чеда Будисављевића, правилно налазећи да је оваква одбрана окривљеног Богдана Гручића срачуната на избегавање кривичне одговорности, будући да иста није поткрепљена ни једним доказом, при чему је, и по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, стварно понашање окривљеног Богдана Гручића критичном приликом од изласка из сопственог стана, доласка до станице милиције, извођења из притвора чланова [REDACTED] вртића, везивања руку, лепљења уста лепљивом траком, вожње до јаме „Голубњача“ и егзекуције, управо указује да је овај окривљени све радње предузео свесно и вољно, док се супротни жалбени наводи бранионаца окривљеног Богдана Гручића, адвоката Милана Елека, показују као неосновани.

Такође, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио ни одбрану окривљеног Милана Богуновића у делу у коме је исти навео да је критичном приликом само стајао крај возила и гледао како се [REDACTED] изводе из подрума дечијег вртића, јер му је рука била у гипсу. И по ставу овога суда, како то правилно закључује првостепени суд, оваква одбрана окривљеног Милана Богуновића оповргнута је делом одбране окривљеног Богдана Гручића, у коме је овај окривљени доследно и категорично навео да је заједно са окривљеним

Миланом Богуновићем сишао до подрума где су се налазили чланови породице [REDACTED], да су скинули резу и извели једно лице, а што је сагласно са одбраном окривљеног Чеда Будисављевића да је између осталих и окривљени Милан Богуновић изводио оштећене из притвора и учествовао у лепљењу уста и везивању руку, па су жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића и у наведеном делу, по оцени овога суда, неосновани.

Жалбама бранилаца окривљених Мирка Малиновића, Милана Богуновића и Богдана Гручића оспорава се закључак првостепеног суда да се лишавања живота породице [REDACTED], тј. [REDACTED] Марко, [REDACTED] Драган и [REDACTED] одиграло на начин како то описује окривљени Чеда Будисављевић, при чему бранилац окривљеног Богдана Гручића, адвокат Милан Елек, истиче да су наводи окривљеног Чеда Будисављевића, на којима првостепени суд заснива чињенично стање, у супротности са налазом и мишљењем судског вештака проф.др Давора Стриновића, из кога произлази да је код поједињих жртава породице [REDACTED] јасно да постоје трагови само једне прострелне ране на костима лобање.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је из одбране окривљеног Чеда Будисављевића, који је био доследан и изричит током целог поступка у погледу чињеница ко је од окривљених пуцао у поједине чланове породице [REDACTED], несумњиво утврдио да су окривљени Чедо Будисављевић, Милан Богуновић, Богдан Гручић и Мирко Малиновић, заједно са окривљеним Гораном Новаковићем, према коме је поступак развојен, лишили живота оштећене [REDACTED] Марко, [REDACTED] Новак и [REDACTED], и то тако што су у оштећеног Драгана Ракића пуцали окривљени Мирко Малиновић и Чедо Будисављевић, у окривљеног Милована Ракића пуцали окривљени Мирко Малиновић, Богдан Гручић и Чедо Будисављевић, у оштећеног Манета Ракића пуцали окривљени Мирко Малиновић, Богдан Гручић, Горан Новаковић и Чедо Будисављевић, а у оштећену [REDACTED] Радомира [REDACTED] Наранџића, окривљени Мирко Малиновић, Богдан Гручић, Горан Новаковић, Милан Богуновић и Чедо Будисављевић.

Како окривљени Чедо Будисављевић није оспоравао своју централну улогу у извршењу радњи предметног кривичног дела и описавањем радњи осталих окривљених није покушао да умањи или искључи своје учешће у извршењу кривичног дела, правилно је првостепени суд закључио да овај окривљени нема никаквог разлога да остале саоптужене неосновано терети, па како је овај окривљени и приликом суочења са окривљенима Миланом Богуновићем, Богданом Гручићем и Мирком Малиновићем категорично потврдио сам ток критичног догађаја, ко је од окривљених у ког оштећеног пуцао, при чему је његова одбрана у наведеном делу поткрепљена деловима исказа сведока Радомира Наранџића и Марка Драгичевића, са којима чини логичну целину, то је правилно првостепени суд одбрану окривљеног Чеда Будисављевића у погледу наведених битних околности критичног догађаја

прихватио, оцењујући је као искрену, детаљну, јасну и убедљиву, при чему разлике у његовим исказима у погледу чињенице ко је од чланова породице █████ приликом лишавања живота остао на рубу јаме, а ко је одмах пао у јаму, и по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, нису од битног утицаја на правilan закључак првостепеног суда да неспорно из изведенih и прихваћених доказа произлази да су два тела приликом лишавања живота остала поред јаме, и да су та два тела у јаму убацили окривљени Богдан Гручић и окривљени Милан Богуновић.

Жалбене наводе браниоца окривљеног Богдана Гручића, адвоката Милана Елека да је опис догађаја који даје окривљени Чедо Будисављевић, а првостепени суд прихвати, у супротности са исказом вештака проф. др Давора Стриновића, из кога произлази да је код појединих жртава породице █████ јасно да постоје трагови само једне престреле ране на костима лобање, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, оцењује неоснованим, будући да из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, који је суд прихватио као објективан и дат у складу са правилима струке, произлази да се у конкретном случају ради о престрелинама насталим дејством најмање једног пројектила из ручног ватреног оружја, с тим да вештак није искључио могућност да их је било више, с обзиром да недостају неке од костију оштећених, а због протека времена од убиства до времена вађења посмртних остатака мека ткива нису сачувана, као и да постоји могућност да је осим пронађених престрелних рана на деловима пронађених костију било испаљених пројектила и по костима које недостају, као и меким ткивима.

Браниоци окривљеног Милана Богуновића у својој жалби оспоравају саизвршилаштво, наводећи да је окривљени Милан Богуновић само физички био присутан приликом лишавања живота █████ и породице █████, оспоравајући при том узрочну везу између радњи окривљеног Милана Богуновића (чувања страже, гурање лешева у јаму) и последице (смрти чланова породице █████).

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, ове жалбене наводе оцењује неоснованим, и налази да је првостепени суд, праћењем редоследа радњи које су окривљени предузимали, несумњиво утврдио да су деловали по договору, синхронизовано, са заједничким циљем да неточлану породицу █████ због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним снагама, лише живота, па је тако правilan закључак првостепеног суда да су окривљени Чедо Будисављевић, Милан Богуновић и Мирко Малиновић заједнички учествовали у лишавању живота оштећене █████, као и да су окривљени Чедо Будисављевић, Мирко Малиновић, Милан Богуновић и Богдан Гручић, заједно са окривљеним Гораном Новаковићем, према коме је поступак развојен, заједнички учествовали у лишавању живота осталих чланова породице █████, дајући за овакво своје закључивање јасне, довољне и аргументоване разлоге у образложењу побијане

пресуде, на странама 59 и 60, правилно налазећи да постоји објективна веза свих окривљених, будући да су све радње које су окривљени предузимали за последицу имале лишавање живота свих оштећених лица, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, тј. да су све радње окривљених Чеда Будисављевића, Мирка Малиновића и Милана Богуновића, у лишавању живота оштећене [REDACTED] и све радње окривљених Чеда Будисављевића, Мирка Малиновића, Богдана Груичића, Милана Богуновића и окривљеног Горана Новаковића, према коме је поступак раздвојен, приликом лишавања живота оштећених [REDACTED] резултат заједничког деловања, да се међусобно допуњују и чине једну целину, при чему несумњиво постоји и субјективна веза између окривљених, будући да су сви знали један за другог, били свесни заједничког деловања, свесни да свака њихова појединачна радња представља део целовите радње извршења кривичног дела, и да су све појединачне радње окривљених имале за последицу лишавање живота оштећених чланова породице [REDACTED].

Правилно је, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд, оцењујући психички однос окривљених према кривичном делу, утврдио да су окривљени Чедо Будисављевић, Мирко Малиновић, Милан Богуновић и Богдан Груичић у оквиру договора предузели радње нужне за његову реализацију и при том остварење дела хтели као своје и као заједничко, били свесни свога дела и хтели његово извршење, дакле да су поступали са директним умишљајем, будући да, и по ставу овога суда, околности случаја и понашање окривљених критичном приликом указују да је на страни свих окривљених постојало јединство умишљаја да се оштећени лише живота, и то само због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, па се стога супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног Милана Богуновића, којима се оспорава свест овог окривљеног о делу и хтење, тј. директан умишљај, показују као неосновани.

Жалбом бранилаца окривљеног Милана Богуновића, оспорава се налаз и мишљење судског вештака неуропсихијатра Милојка Влашког од 24.02.2010. године, у погледу овог окривљеног, међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да је првостепени суд правилно поступио када је прихватио у потпуности налаз и мишљење овог судског вештака налазећи да је исти стручан и аргументован, и из наведеног налаза и мишљења, при коме је овај судски вештак остао и на главном претресу од 01.12.2010. године, утврђено је да је способност окривљеног Милана Богуновића да схвати значај дела била очувана, а способност да управља својим поступцима је била једноставно смањена, имајући у виду индивидуалну емоционално-волитивну вулнерабилност, при коме је овај судски вештак био изричит да је окривљени Милан Богуновић способан за опажање, пажњу, памћење, мишљење, расуђивање, као и способност да репродукује догађај из прошлости.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног Чеда Будисављевића, окривљеног Мирка Малиновића, окривљеног Милана Богуновића и окривљеног Богдана Груичића, па је правилно одлучио о њиховој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, правилно је примењен закон јер се у радњама окривљених стичу објективна и субјективна обележја кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим, па су стога жалбени наводи бранилаца окривљених Мирка Малиновића и Милана Богуновића, којима се првострепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, правилно је првостепени суд у конкретном случају применио КЗ СРЈ, налазећи да је наведени закон блажи од КЗ СФРЈ, који је важио у време извршења дела, будући да је одредбом члана 142 КЗ СФРЈ била запрећена казна затвора од 5 година или смртна казна, док је одредбом члана 142 КЗ СРЈ за наведено дело запрећена казна затвора од 5 година или затвор од 20 година.

При том се неосновано жалбом браниоца окривљеног Милана Богуновића истиче да је у конкретном случају по окривљеног блажи Кривични законик, важећи у време пресуђења, који не предвиђа горњу границу висине казне за предметно кривично дело. Наиме, чланом 372 Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 85/2005, 88/2005 (исправка), 107/2005 (исправка), 72/2009 и 111 од 29.12.2009.) за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, ставом трећим прописана је казна затвора од најмање десет година, или затвором од тридесет до четрдесет година.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, испитао је првостепену пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, по жалбама Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета и браниоца окривљеног Богдана Груичића, адвоката Милана Елека, а по службеној дужности у односу на жалбу бранилаца окривљеног Милана Богуновића, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова, с обзиром да је жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, али не и због одлуке о казни, па је донео одлуку као у изреци пресуде.

Наиме, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, основано се жалбом Тужиоца за ратне злочине првостепена пресуда побија у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Чеда Будисављевића, тако што се истиче да је овај окривљени испољио највећу криминалну количину, а што се морало одразити и на висину изречене казне,

која је морала бити строжа у односу на казну која је изречена окривљеном Мирку Малиновићу, што значи да је првостепени пропустио да изврши индивидуализацију казне сваком од окривљених сходно њиховом доприносу извршењу дела, односно појединачно извршеној криминалној количини сваког од њих.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је правилно утврдио и ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног Чеда Будисављевића, односно правилно је на страни овог окривљеног имао у виду његово признање извршења кривичног дела које му је стављено на терет, чиме је значајно допринео расветљавању чињеничног стања, које је имало посебан значај при одмеравању казне, јер произилази да је мотивисано утврђивањем истине, прихватањем кривице и одговорности за наступеле последице, а такође је имао у виду и чињеницу да овај окривљени није осуђиван, што је утврђено из извештаја из казнене евиденције, као и неповољне личне прилике због незапослености, и да је отац једног детета.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, а на шта се основано указује и жалбом Тужиоца за ратне злочине, налази да првостепени суд у односу на окривљеног Чеда Будисављевића није у довољној мери ценио као отежавајућу околност током овог кривичног поступка на несумњив начин утврђену већу криминалну количину, тј. неспорно утврђену чињеницу да је окривљени Чедо Будисављевић при лишавању живота чланова породице Ракић пушао из ватреног оружја на свих 5 чланова породице Ракић.

С обзиром на напред наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је уважавањем жалбе Тужиоца за ратне злочине, у односу на окривљеног Чеда Будисављевића, првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на овог окривљеног преиначио тако што га је осудио на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју му је урачунао и време проведено у притвору, налазећи да је једина адекватна казна у конкретном случају казна затвора у трајању од 13 (тринаест) година, која је и прописана за кривично дело за које је овај окривљени оглашен кривим и иста је сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, околностима под којима је кривично дело извршено (дакле и чињеници да је овај окривљени поступао по наређењу претпостављеног), степену кривичне одговорности окривљеног, и као таква неопходна за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, а како се то основано указује у жалби Тужиоца за ратне злочине.

Стога се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног Чеда Будисављевића, адвоката Милана Лукића, у којима се не наводи ни једна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу блажег кажњавања овог окривљеног, показују као неосновани.

Такође према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, основано се жалбом браниоца окривљеног Богдана Груичића, адвоката Милана Елека, првостепена пресуда у односу на овог окривљеног побија у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што се наводи да је првостепени суд пропустио да изврши ваљану индивидуализацију казне, сходно учинјеним радњама и степену одговорности за исте, будући да је окривљеног Чеда Будисављевића, који је учествовао у свим радњама извршења предметног кривичног дела и пуцао на све чланове породице [REDACTED] осудио на готово исту казну као и окривљеног Богдана Груичића.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је правилно утврдио и ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног Богдана Груичића, односно правилно је имао у виду чињеницу да је ожењен, отац двоје деце, као и да је према извештају из казнене евиденције неосуђиван. Такође, правилно је првостепени суд имао у виду и отежавајуће околности, које су збирно наведене за све окривљене, а које се односе на тежину извршеног кривичног дела и околности под којима је исто извршено.

Међутим, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је у односу на окривљеног Богдана Груичића дао пренаглашен значај отежавајућих околностима и то тежини извршеног кривичног дела, наводећи да је лишено живота 5 чланова породица. Наиме, неспорно је током поступка утврђено да овај окривљени није учествовао у радњама ближе описаним у ставу 1 изреке првостепене пресуде, тј. није учествовао у убиству оштећене Љуби [REDACTED], што и према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, како се то основано жалбом браниоца окривљеног Богдана Груичића истиче, указује на испољену мању криминалну количину, због чега се у конкретном случају сврха кажњавања може постићи и казном блажом од изречене.

С обзиром на изнето, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је уважавањем жалбе браниоца окривљеног Богдана Груичића преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на овог окривљеног и осудио га на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју казну му је урачунао и време проведено у притвору, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања.

Стога се супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине, којима се првостепена пресуда у односу на окривљеног Богдана Груичића оспорава у погледу одлуке о кривичној санкцији, а у којима се не наводи ни једна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију

одлуку, у смислу строжијег кажњавања овог окривљеног, показују као неосновани.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, жалба бранилаца окривљеног Милана Богуновића, адвоката Горана Ђорђевића и адвоката Страхиње Давидова, која у себи, сходно члану 451 став 2 тачка 1 ЗКП-а, садржи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, као и жалбе браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета, због одлуке о кривичној санкцији и жалба Тужиоца за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљене Мирка Малиновића и Милана Богуновића, су неосноване.

Првостепени суд је, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју треба изрећи окривљенима Мирку Малиновићу и Милану Богуновићу, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од утицаја на одмеравање казне. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Мирка Малиновића суд је имао у виду да је ожењен, отац двоје деце, да је по сопственом казивању инвалид, док је од отежавајућих околности на страни овог окривљеног суд узео у обзир понашање после извршења кривичног дела и то чињеницу да је одговарао због кривичног дела из Закона о оружју и муницији. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Милана Богуновића првостепени суд је имао у виду чињеницу да је ожењен, отац једног малолетног детета, да је према извештају из казнене евиденције неосуђиван, као и неповољне материјалне прилике због незапослености, затим да је његова способност да управља својим поступцима била једноставно смањена, а што произилази из налаза и мишљења, као и изјашњења судског вештака неуропсихијатра Милојка Влашки. Првостепени суд је на страни овог окривљеног од олакшавајућих околности ценио и чињеницу да је делимично потврдио наводе прецизирање оптужнице у односу на постигнути договор и да је због тог догађаја изразио жаљење. Од отежавајућих околности у односу на оба окривљена суд је имао у виду тежину извршеног кривичног дела, тј. чињеницу да је лишено живота 5 чланова породице [REDACTED], а то све због сумње да сарађују са хрватским снагама и да поседују радио станицу, при чему је нарочито имао у виду безобзирност коју су том приликом испољили окривљени и то у чињеници да су тело оштећене [REDACTED] запалили након лишења живота, а преостале чланове породице [REDACTED] након лишења живота бацили у јаму, што је све резултирало тиме да родина убијених није била у прилици да достојно по обичајима сахрани њихове посмртне остатке.

Имајући у виду све напред утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно је првостепени суд окривљеног Мирка Малиновића осудио на казну затвора у трајању од 12 (дванест) година, а окривљеног Милана Богуновића на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у које казне им је урачунао и време проведено у притвору, правилно налазећи да су изречене казне нужне и довољне да би се остварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ и да

су исте сразмерне тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама и степену кривице окривљених.

И према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, овако изречене казне окривљенима Мирку Малиновићу и Милану Богуновићу адекватне су тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности ових окривљених и исте су нужне, али и доволјне да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција оствари и сврха кажњавања, па се стога супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Мирка Малиновића, адвоката Ђорђа Дозета показују као неосновани и истима ничим није доведена у сумњу правилност одлуке о кривичној санкцији у односу на ове окривљене.

Из свих изнетих разлога Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП-а и члана 457 ЗКП-а, донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар
Бранислава Муњић, с.р.**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Синиша Важић, с.р.**

Потврђује се да је ова фотокопија истоветна
са својим извором - преписом, који се
налази у мојем распореду.
1. права са које је извршено скенерирање
1. извршио је суд у премини
КПо2-17/11

Текса из Тад. Бр. Закона о
јавној приватној сударци тачно је и почишћено.

ВИШИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
У Београду 12.06.2013. год.
Овлашћени распоредник,

